

det, eller om det bliver en Anden, der maa gennemføre det, det ved jeg Ingen. Midlertidige kunne Befæstningsarbejderne ikke kaldes; men jeg fastholder bestemt, at jeg har ikke sagt, at de ikke stode i Forbindelse med den politiske Situation i Europa, og det havde den naturlige visning gjort. Hvorvidt det erede Medlem har Bevis for, at vi faa Fred, ved jeg ikke. Jeg troer kun at Almindelighed at kunne sige, at selv om det kan se ud til, at Freden maaske kan holde et Aar eller faa, saa er Situationen dog en saadan, at der er al Grund til at tro, at den rette sig saaledes, at man tager Hensyn til, at en Krig kan komme. Det maaske end indres, at den Befæstning, der er Tale om, kan ikke udføres i Løbet af et Aar. Maanedere, hvis det har en Fæstningsbetænkning, der kunde udføres i Løbet af et Aar. Maanedere, saa vilde det have været urimeligt at begynde der paa, naar Enhver kunde se, at der vilde blive Fred et Aar. Man maa dog se, at den Fæstning værdier af et langt større Omfang, hvorvidt det erede Medlem troer, at kunne forhandle med mig eller ikke, er ikke det, hvorpaa det kommer an. Jeg og jeg har ventede hele Vinteren paa Forhandling, men Udvalget afsluttede først sine Arbejder, hvorefter det for Resten arbejdede i et Par Dage for Samlingen var forbi. Men, som sagt, ved det er ikke mig personlig, der kommer an paa det. Det erede Medlem kunde i Udvalget have forhandlet med Udvalgets medlemmer om det, som jeg har hørt. Det erede Medlem kunde have indrettet det saaledes, at i Sagen var bleven tilendebragt her, at det der var kommet en Beslutning, et Resultat her i dette Thing, som var gaaet over til Landstinget, og saa kunde det erede Medlem have faaet Forhandlingen fortsat i gemmen et Fællesudvalg. Det erede Medlem behøver ikke at forhandle med mig, og kommer der saa et andet Resultat, end jeg kan ønske, bliver det min Sag, om jeg vil være med dertil, og saa kan det være, at det erede Medlem paa den Maade, lettest kan slippe for den for ham ubehagelige Krigsminister, der nu er hery, Landets Minister, og paa den Maade, som jeg ved om Ordet, og det er det, som jeg vil sige.

Formanden (Højesteret) Landstinget Forudbetænkning af Thingets Samtykke (Dag hold) giver jeg det erede Medlem Ordet, og det er det, som jeg vil sige.

Solstein-Ledborg: Ja, der findes mange Maader, hvorpaa Thinget kan hjælpe sig, naar man ikke kan forhandle med Krigsministeren, og den høitærede Minister har jo

nævnt en hel Del, men det er ikke det, hvorefter der er Tale; det var ikke for, at faa Raad om, hvorledes vi skulle høre os ad i Udvalg, men jeg udtrykte Forbauselse over at høre, at den meget erede Krigsminister, som selv beständig tager Ordet for, at udtale Dufte om saglig Forhandling, med dette Thing, og bebrejder Thinget, at det ikke tilstrækkelig arbejder paa og forhandler saadanne Sager, afgiver en saadan Erklæring, som jeg kan ikke forstaa den paa anden Maade, end næsten gjør det umuligt at forhandle med den meget erede Minister, thi jeg kan ikke forstaa den anderledes, end at Ministeren slet ikke brøder sig om Forhandling. Jeg har ikke hørt et Ord, hvorefter Ministeren har vækket denne Erklæring. Han har sagt, at der var visse Forhold til Stede i Europa, men det er ikke nok, det maa paavises, hvad det var for Forhold, og saalænge det ikke er slet, staar det ganske ved Magt, og det er bestyret ved, hvad den høitærede Minister har sluttet med selv om man ikke vil forhandle med mig, fordi jeg ikke brøder mig om, hvad der forhandles i Udvalget, kan man forhandle med Andre. Ja, jeg finder, at det er en meget sørgelig Maade, hvorpaa Regjeringens, og alt Fald den høitærede Krigsministers, Villie til Forhandling med den lovlige Repræsentation, er konstatet i den første Maade, hvorefter Sager behandles. Jeg skal dog til Slutning, da jeg tillod mig at henpise til en Udtalelse af den høitærede Minister om provisoriske permanente Foranstaltninger, oplyse, hvad Ministeren sagde den 1de Marts 1887 under den Behandling af Finantsloven. Ministeren sagde der, at han gjorde opmærksom paa, at hvad der her var Tale om, ikke var permanente, men midlertidige Befæstninger, det var det, der var foreslaaet paa Finantsloven, og han stode til, at det var ikke store Arbejder, der skulde gøres, og han sluttede: „Jeg værger mig udtrykkelig imod, at man der lægger et Forsøg paa at provisorisk Bei at gennemføre Kjøbenhavns permanente Landbefæstning, det kan de Herrer være overbevist om, at det gik Landstinget aldrig med til.“ Nu have vi i Dag en Erklæring fra den høitærede Minister, som i at Ministeren blæser baade Folkethinget, og Landstinget et Stykke.

Krigsministeren (Wahnsjøn): Jeg vil blot tillade mig ganske kort at protestere imod, at det erede Medlem siger, at jeg her i Dag har udtalt mig paa en saadan Maade, at der derved er konstatet en bestemt Villie til at forhandle. Det har jeg ikke sagt, Villien til at forhandle er tilstede hos mig,